

Життя продовжується

26 квітня 1986-го Володі було 34 роки, Ользі – 24, старшій Оксанці – 5, Машуні – 2, а Лідусі – 8 місяців. Вони стояли біля під'їзду свого будинку ще не зовсім розуміючи, чому потрібно залишати новеньку, ще не обжиту квартиру, не усвідомлюючи розмаху трагедії, що відбувалась на їх очах, за їхньої участі. Над Прип'яттю кружляли гелікоптери, від реву їх гвинтів було тривожно, навіть якось моторошно.

Евакуація... По радіо повідомили – виїжджатимемо на три дні, взяти документи і все необхідне на цей термін. Легко сказати, що ж необхідно для сім'ї з такими маленькими дітьми, яка опиниться в незнайомому місці, у чужих людей? Якби відразу можна було їхати до Оліних батьків, в Маньківку... Мабуть не дозволять.. Що ж все-таки сталося? Як безпорадно виглядають групки людей біля під'їздів... Проте ніхто не галасує, спокійно розміщуються в автобусах і від'їжджають. Куди? Чому немає «нашого» автобуса?

Час спливав у цих роздумах, напруга зростала, діти нудились, каверзували, сонце припікало якось немилосердно для квітня, а їх автобуса все не було. З дванадцятої годин дня до третьої їм довелося провести на вулиці в очікуванні відправки – радіоактивного йоду наїлись досхочу, хоча ще не розуміли, чому при такій теплій погоді раптом почало дерти у горлі, а згодом склалося враження, що вони всі вп'ятьох застудилися.

Довго їхали якимись невідомими селами, лісами. Згадуються ряди пожежної техніки і машин швидкої допомоги, які вишикувалися на околиці Прип'яті, машини з військовими, що мчали назустріч, а ще люди, жителі сіл, розташованих поруч з містом, котрі стояли вздовж дороги, проводжаючи поглядами цю неймовірну колону у тисячу автобусів, не розуміючи, мабуть, чому жителів міста вивозять, а вони – залишаються.

За роки, що минули сім'ї Кулінських, довелося пережити багато:

і страх за здоров'я дітей, і спроби налагодити побут із нуля в умовах тотального дефіциту, і безкінечні спогади про чудове місто, в якому все було продумано і зроблено для повноцінного життя, на газонах якого квітли троянди, а доріжки для зручності заливались бетоном лише після того, як їх протопчуть люди. Не було тільки відчаю і душевного занепаду. Тепер можна з гордістю сказати й про Вишневе – наше місто, а про Вишнівську четверту – наша школа, адже саме тут від моменту її побудови і по теперішній час працює подружжя Кулінських: Володимир Михайлович – завучем, а Ольга Миколаївна – вчителем світової літератури та російської мови. Тепер вони вишнівчани, одні з найактивніших громадян, адже Ольга Миколаївна вже 25 років поспіль працює в міській організації «Діти Чорнобиля» і в міру своїх сил намагається підтримати тих, хто потребує допомоги. В родині Кулінських четверо онуків, викладацькою діяльністю займаються Оксана й Ліда, а Маша працює в банківській сфері.

Ольга Миколаївна ділиться роздумами: «Все, що відбувається в житті, не випадково. Можливо й випробування було послано для того, щоб осмислено поставитись до життя, збагатити його милосердям, турботою, піклуванням про інших. Робота в організації «Діти Чорнобиля» дозволила розширити коло спілкування, з'ясувати, як багато людей в нашій країні і за кордоном хочуть допомогти, виявляють щире стурбованість і зацікавленість проблемами евакуйованих. Серед друзів з'явилося багато цікавих людей.

Говорять так: «Як тривога, то й до Бога». Після років атеїзму пощастило, звернувшись до Бога, отримати молитовну допомогу від Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського і всієї України. Вже 16 років він опікується організацією «Діти Чорнобиля». Це вселяє надію на кращу долю наших дітей. З вірою

Відпочинок вишнівських дітей у Зимненському Святогірському
Свято-Успенському жіночому монастирі з благословення
Блаженнішого Володимира.

**Віра Козаченко, жителька Вишневого,
евакуйована з Прип'яті.**

В. Задворний. Героям Чорнобиля

*Коли зловісна блискавиця
Сторуко в серце уп'ялась,
І опалила ваші лица,
І в танці дикому зайшлась,*

Коли вже й хмари спопеліли
У знавіснілому вогні, –
Ви смерть приборкати зуміли
На тім, останнім рубежі.
Не віддали їй на поталу
Світанків наших ніжний щем,
Ви, як один супроти стали,
Пекельним січені дощем.
У тій жорстокій веремії
Ви до кінця тримали бій
І пронесли свої надії
Крізь вогнецвіт своїх надій.
Шумлять жита, як і раніше,
Пливуть у небі літаки...
За вас історія допише
Суворі подвигу рядки.

В. Шовкошитний. Ценою смерти

Взметнувся в небо столб огня,
И взрив разбрызгал блока глыбу.
Застыла в ужасе Земля,
Бедой поднятая на дыбу.
Огонь и мрак – невидим враг.
До смерти шаг – потом бессмертье.
Ни перестрелок, ни атак,
Но жить лишь так – ценою смерти!
Пожарники идут на рать,
Моих товарищей когорта!
Вы знали: надо умирать –
И стали сталью экстра – сорта.
Разворотил нам душу взрыв.

Суровы Припяти плацдармы.
На линии судьбы – обрыв...
Но жертвы наши – нет, не даром!

Леся Вознюк. Пам'ять про Чорнобиль

*Голосить дзвін стривожено у квітні,
засмучує весняні дні привітні,
озветься в серці кожної родини
і стогоном у грудях України.
Над Прип'яттю весна у двадцять п'ятье
деревам приміряє пишні шати.
Усе цвіте, радіє, веселиться,
в кущах бузку гніздо лаштує птиця.
Життя триває. Наче застороги,
дрімають заколисані тривоги,
та пам'ятають спорожнілі хати,
яким буває грізним мирний атом.
І ти не забувай про це, дитино,
та свічку запали за Україну.
Загояться землі болючі рани.
Вона воскресне, з попелища встане!*

Завітайте на блог автора за адресою <http://lesia.vozniuk.com/>

Г. Чубач. Весна 1986

*Можливо, я колись прощу,
Але забути це не вдасться;
Біда забрала в мене щастя
Радіти теплому дощу.
Можливо, я колись втомлюсь,
Але забути – не забуду:
Бездомний пес по місту блудить,
І я , як всі, його боюсь.
І двір наш зовсім опустів.
Дітей із Києва вивозять.
У матерів – болючі сльози,
І їм не треба втішних слів.
Можливо, я колись навчусь
Міняти гнів на тиху милість.
А нині прошу: ваша гнилість,
Зійдіть з дороги, бо зірвусь!
Не можу більше біль таїть,
Не тішусь ранньою весною.
Мій світ, як хмара над Десною:
Як зупинилась, так стоїть.
Посеред мирних, добрих днів
Така печаль! Така пекучість!
Не «жить», не «буть», а «брати участь» –
Хтось зручно вигадать зумів.
І замість правди напівправда,
Вриває ниточку добра.
І воду п'ємо із Дніпра,
Яку ніхто вже пити не радить.
І бджоли з вуликів летять
На цвіт чорнобильського саду.*